

Arrest

nr. 58 907 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NDINDILIYIMANA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 juli 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 21 september 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in het dorp Nuradilovo, gelegen in het district Khasavyurt in de republiek Dagestan. U gaf aan dat u tot 2002 werkzaam was geweest bij de bewakingsdienst van Abalajev Aidamir, een voormalig veldcommandant en minister van Binnenlandse Zaken onder het bewind van Maskhadov. Op 23 mei 2002 werd het huis van de jongste broer van Abalajev Aidamir waar u zich toen bevond omsingeld door Russische militairen. U werd aangehouden en raakte hierbij gewond. U werd hierop naar het ziekenhuis gebracht waar u twee weken onder bewaking werd verzorgd. U werd nadien nog een week vastgehouden, waarop u werd vrijgekocht door uw oudste broer. In februari 2006 werd u opnieuw aangehouden, deze keer bij u thuis in het dorp Neftekatchka in het district Khasavyurt. U werd gedurende 45 dagen vastgehouden in Gudermes waarop u naar Khasavyurt werd gebracht. De FSB eiste dat u met hen zou samenwerken en u ondertekende documenten hierover. U beweerde dat de FSB u na uw akkoord om samen te werken vrijliet. U belde uw vriend R. op, die u kwam halen en meenam naar zijn woning in Kizelyurt, waar u verbleef tot uw vertrek naar Europa. Op 5 juli 2010 kwam I., de neef van R., bij hem op bezoek. Uw vriend vertelde uw verhaal aan I., die besloot u te helpen uw herkomstregio te verlaten. Op 18 juli 2010 vertrok u met de trein van Kizelyurt naar Kiev in Oekraïne. U reisde verder met een auto de grens over naar Polen waar u op een onbekende plaats een taxi nam die u tot Brussel bracht. U kwam in België toe op 23 juli 2010 waar u dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een fax van uw Russisch intern paspoort en twee in België opgemaakte medische attesten (dd. 02/08/2010 en 04/08/2010) voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in februari 2006 door Tsjetsjenen en Russen werd opgepakt en gedurende 45 dagen in Gudermes werd vastgehouden, waarop u naar Khasavyurt werd overgebracht. U beweerde dat u nadat u akkoord was gegaan om met de FSB samen te werken werd vrijgelaten (CGVS p. 3, 4). U gaf aan dat u sinds uw vrijlating in 2006 bij uw vriend R. in Kizelyurt verbleef (CGVS p. 8).

Er moet echter worden vastgesteld dat u niet aantoont dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs voorlegde van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten uit 2006 die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit uw land. Zo verklaarde u in februari 2006 te zijn gearresteerd en maar liefst 45 dagen te hebben vastgezeten, maar bracht u hier geen enkel document van aan.

Er moet voorts worden opgemerkt dat u ter staving van uw asielaanvraag evenmin enig origineel identiteitsdocument voorlegde. U legde enkel een (moeilijk leesbare) fax voor van vier pagina's van uw intern Russisch paspoort. U gaf aan dat u gevraagd had u deze kopie door te faxen (CGVS p. 13). Gekopieerde en gefaxte documenten zijn echter gemakkelijk te vervalsen, waardoor ze geen bewijswaarde hebben. Bijkomend moet opgemerkt worden dat u zelf op 25 juli 2010 aan uw familie vroeg om deze kopie door te faxen maar dat u blijkbaar naliet om enig origineel identiteitsdocument te laten opsturen. Nadat u specifiek gevraagd werd om originele identiteitsdocumenten op te vragen en het Commissariaat-generaal te bezorgen, verklaarde u nochtans dat u dit zou doen (CGVS p. 14). Tot op heden hebt u het Commissariaat-generaal echter nog steeds geen enkel origineel identiteitsdocument voorgelegd.

U verklaarde voorts dat uw origineel binnenlands paspoort in februari 2006 in beslag werd genomen en dat u het nooit terugkreeg. Uit uw verklaringen blijkt dat u sindsdien niet meer over een binnenlands paspoort zou hebben beschikt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat het voor Russische staatsburgers in de Russische Federatie haast onmogelijk is om zich zonder binnenlands paspoort staande te houden. Het is dan ook niet aannemelijk dat u in uw land, met name in de Noord-Kaukasische republiek Dagestan, van februari 2006 tot aan uw vertrek in juli 2010 oftewel meer dan vier jaar, zou hebben verbleven zonder over een binnenlands paspoort te beschikken. Nu verklaarde u weliswaar dat u altijd binnen bleef zitten en dat er daar waar u zich bevond geen controles waren. Aangezien u hieraan toevoegde dat u in een straat woonde waar de politie op 300 meter van u verwijderd was (CGVS, p. 14) en u bovendien verklaarde vanuit Dagestan met de trein naar Oekraïne te hebben gereisd (zie infra), kan uw uitleg niet overtuigen. Dit doet vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek van de Russische staatsburger, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in het gedrang.

In ditselfde verband moet worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw reisroute niet aannemelijk zijn. U verklaarde dat u zonder ticket en zonder enig geldig identiteitsdocument met de trein van Kizelyurt in Dagestan naar Kiev in Oekraïne reisde. U legde uit dat u aan de Russische grens gevraagd werd een uniform van treinbegeleider aan te doen en zonder enig document de Russisch-Oekraïense grens passeerde (CGVS, p. 10 en 11). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt immers dat in Rusland reeds bij de aankoop van een treinticket een paspoort vereist is. Alvorens de trein te mogen instappen dient trouwens een paspoort getoond te worden. Ook tijdens de treinreizen en bij het passeren van de Russisch-Oekraïense grens worden er grondige veiligheids- en identiteitscontroles uitgevoerd. Aangaande uw verdere reisroute gaf u aan met de auto vanuit Kiev naar Polen te zijn gereisd (CGVS, p. 12). U gaf aan dat u niet wist hoe u de grens was gepasseerd. U wist niet of er reisdocumenten voor u aanwezig waren, noch werden er enige afspraken gemaakt met de chauffeur. U gaf aan dat u geen vragen mocht stellen en dat u diende te luisteren naar de chauffeur (CGVS p. 12). Ook op dit vlak zijn uw verklaringen niet geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan ook een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt namelijk dat bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis en reisdocumenten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw vrijlating in april 2006 bij uw vriend R. in Kizelyurt verbleven heeft. U gaf aan dat u altijd in hetzelfde huis verbleef tot aan uw vertrek naar Europa. Uw partner kwam maandelijks of om de twee maanden naar u toe. U gaf aan dat u in deze 4 jaar geen enkel probleem meer had ondervonden en dat u goed leefde in Kizelyurt. U vervolgde dat u vertrok omdat u van oordeel was dat ze u vroeg of laat zouden vinden en dat u uw vrouw en kinderen niet zag (CGVS p. 8). Het is echter opvallend dat u pas in juli 2010, oftewel meer dan 4 jaar na uw arrestatie, het besluit nam om zonder enige concrete aanleiding uw land van herkomst te verlaten. U kan bovendien geen afdoende uitleg verschaffen waarom u niet eerder bent gevlucht. U gaf aan dat I., de neef van uw vriend, op 5 juni 2010 op bezoek kwam en dat hij beloofde u te helpen naar Europa te gaan. U verklaarde voorts dat als I. niet op bezoek was gekomen, u niet zou zijn vertrokken. U voegde hier nog aan toe dat het zeer toevallig was dat u naar Europa bent gevlucht. U was immers niet van plan om naar Europa te komen. U gaf weliswaar aan dat u niet de mogelijkheid had om eerder te vertrekken waarbij u verwees naar het gebrek aan documenten (DVZ vragenlijst vraag 3.5; CGVS p. 8, 9).

Aangezien om de hierboven uiteengezette redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw gebrek aan identiteitsdocumenten, kan uw uitleg over de reden van uw laattijdige vertrek uit uw land niet overtuigen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehouden.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. De fax van een kopie van de eerste twee bladzijden van uw Russisch intern paspoort werd reeds hierboven besproken. De twee Belgische medische attesten geven aan dat er kogelresten werden aangetroffen in uw been, wat in deze beslissing niet wordt betwist. Uit deze attesten kan echter niet worden opgemaakt wanneer, noch onder welke omstandigheden u deze verwondingen aan uw been zou hebben opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, getiteld 'Gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève', gaat verzoeker in op verschillende van de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Betreffende de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij geen enkel bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten uit 2006 welke aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land, voert verzoeker aan dat hij niet inziet hoe hij een materieel bewijs van zijn aanhouding kan voorleggen. Hij stelt dat hij eventueel het samenwerkingsdocument met de FSB had kunnen neerleggen. Echter, zo vervolgt hij, kan, gelet op de manier waarop en de omstandigheden waarin hij is aangehouden (zonder officiële procedure), niemand van hem verwachten dat hij een kopie zou neerleggen van dit document. Verzoeker merkt ook op dat hij het samenwerkingsdocument met de FSB zelf niet heeft kunnen lezen, doch enkel verplicht heeft moeten handtekenen. Verzoeker, die meent dat zijn verhaal duidelijk en plausibel is zodat er geen reden is om te twifelen aan de feiten zoals hij ze vertelt, laat vervolgens gelden dat uit het administratief dossier van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de ordediensten zich geregeld misdragen in hun strijd tegen de rebellenbeweging. Hij verwijst hiervoor naar de *“Subject Related Briefing aangaande de algemene en veiligheidssituatie in de Russische Federatie, in het bijzonder Dagestan, geactualiseerd tot november 2009”*, en citeert hieruit vervolgens enkele bevindingen. Wat de vaststelling van de commissaris-generaal betreft dat hij ter staving van zijn asielrelaas geen enkel origineel identiteitsdocument heeft neergelegd, wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn verhoor verklaard heeft dat bij zijn arrestatie in 2006 Tsjetsjeense en Russische militairen zijn binnenlands paspoort hebben afgenomen, en dat toen ook de documenten uit 1997 die bewezen dat hij amnestie had gekregen na zijn dienst te hebben vervuld bij de nationale garde van Maschadov, werden afgenomen. Verzoeker, die stelt dat de fax van een kopie van zijn binnenlands Russisch paspoort, die hij van zijn moeder heeft ontvangen, het enige document in zijn bezit was op het moment van zijn interview, merkt voorts op dat hij na de vraag van de commissaris-generaal om originele identiteitsdocumenten voor te leggen, meteen zijn moeder heeft gebeld met de vraag hem zijn geboorteakte op te sturen. Hij stelt dit document, dat als bijlage bij zijn verzoekschrift is gevoegd en voorzien is van een vertaling, nog maar onlangs te hebben gekregen, waardoor hij het niet eerder aan het Commissariaat-generaal kon bezorgen. Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal ten onrechte vermoedt dat hij zijn binnenlands paspoort bewust zou achterhouden omdat daarin informatie zou staan over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische federatie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort. Verder merkt hij op dat het Commissariaat-generaal in het bezit is van een kopie van zijn binnenlands paspoort, waarvan, zo meent hij, geen bewijs geleverd is dat het om een vervalsing zou gaan, en van zijn geboorteakte, zodat het op basis van deze twee stukken een onderzoek kan starten om zekerheid te bekomen over zijn identiteit en over de vraag of hem een internationaal paspoort werd afgeleverd. Omtrent het gegeven dat de commissaris-generaal zijn uitleg niet aannemelijk acht dat hij meer dan vier jaar zonder binnenlands paspoort in Kizelyurt heeft verbleven, werpt verzoeker op dat hij vermeld heeft dat dit perfect mogelijk was gezien het feit dat hij altijd binnen bleef en er daar niet gecontroleerd werd. Volgens hem veranderen het feit dat hij in een straat woonde op driehonderd meter afstand van het politiebureau en het gegeven dat een binnenlands paspoort in de Russische federatie heel belangrijk is, niets aan het gegeven dat er binnen(shuis) geen controle gebeurde en dat hij dus gerust zonder binnenlands paspoort binnen de eigendom van zijn vriend M.(...) kon verblijven. Bovendien, zo vervolgt hij, heeft hij verklaard dat M.(...) een oom heeft die rechter is in Khasavyurt en dat die man een soort van bescherming vormde. Hij stelt dat dit onder andere kan verklaren waarom er geen onaangekondigde, ongewenste inval bij hem kon gebeuren. Aangaande de opmerking van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen betreffende zijn reisroute niet aannemelijk zijn, oppert verzoeker dat hij verklaard heeft dat hij zonder treinticket en zonder identiteitsdocument met de trein van Kizelyurt in Dagestan naar Kiev in Oekraïne is gereisd. Verzoeker legt uit dat hij wagon nummer vijftien moest nemen en dat hij daar Kaïer

aantrof, een treinbegeleider en kennis van Islam. Verzoeker stelt voorts dat Kaiër hem bij de Russische grens vroeg om een uniform van treinbegeleider aan te doen, dat Kaiër de paspoorten van alle passagiers verzamelde en aan hem gaf, dat hij deze op het moment dat de grensbeambten langskwamen moest overhandigen en de grensbeambten hem verder niets zeiden of vroegen, en dat hij als treinbegeleider geen paspoort moest tonen. Wat de bewering van de commissaris-generaal betreft dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn uitleg met als enig argument dat uit de informatie waarover hij beschikt, blijkt dat in Rusland reeds bij de aankoop van een treinticket een paspoort vereist is en men zijn paspoort er dient te tonen alvorens men de trein mag instappen, werpt verzoeker tegen dat hij heeft uitgelegd dat hij het uniform van treinbegeleider droeg en dat hij in die functie geen ticket moest kopen of een paspoort tonen. Verzoeker, die stelt dat dit toch logisch lijkt, merkt vervolgens op dat hij daarna verklaard heeft met een auto van Kiev naar Polen te zijn gereisd. In dit verband merkt hij op dat een kennis van Islam, meer bepaald Vitalik, met de auto reed en naar de controlepost ging, dat hij bij de eerste controle gezien heeft dat Vitalik een papier aan de controlepost toonde, dat hij bij de tweede controle heeft gezien dat Vitalik een papier en een paspoort toonde en er toen een controleur de auto kwam controleren, dat hij voor de rest niks wist en hij zelf niet weet wat er op die papieren en op het paspoort was geschreven, dat hij van Islam de instructie had gekregen om naar Vitalik te luisteren, te doen wat hij zei, niets over zichzelf te vertellen en geen vragen te stellen. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal ook hier beweert dat zijn uitleg ongeloofwaardig is, zich baserende op het administratief dossier waaruit blijkt dat bij de binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden. Dit lijkt hem echter geen voldoende argument. Immers, zo beweert hij, slagen veel mensen uit Oost-Europa erin om op illegale wijze de Schengenzone binnen te komen. Betreffende het feit dat de commissaris-generaal eveneens als motief van zijn beslissing stelt dat het opvallend is dat hij vier jaar na zijn arrestatie de beslissing nam om zonder enige concrete aanleiding zijn land van herkomst te verlaten, en hieraan toevoegt dat hij geen afdoende uitleg verschaft waarom hij niet eerder is gevlucht, betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal nochtans genoteerd heeft dat hij, uit schrik om opgespoord te worden door de FSB, opgesloten leefde bij zijn vriend Ramazan in Kizelyurt. Verzoeker stelt dat dit voor hem geen leven was, dat hij niet bij zijn vrouw en kinderen kon zijn, en dat hij zich er ook van bewust was dat de FSB hem vroeg of laat zou vinden. Volgens verzoeker bood Islam hem een unieke en onverwachte kans om te vluchten. Hij wou immers al vroeger vluchten, had hier echter de mogelijkheid niet voor en had het dus nooit eerder getracht te doen. Met geen mogelijkheid te hebben, zo merkt verzoeker op, bedoelt hij dat hij niet inzag hoe hij kon vluchten zonder binnenlands en internationaal paspoort. Islam was, zo beweert hij, de enige tot in 2010 die de contacten en de financiële mogelijkheden had om hem te laten vluchten met een kans op slagen.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in samenlezing met de artikelen 39/2, §2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat uit hetgeen hij heeft aangevoerd in het eerste middel blijkt dat de argumentatie van het Commissariaat-generaal onjuist, niet pertinent en niet concreet is. Hij merkt tevens op dat de elementen die door het Commissariaat-generaal werden aangehaald, niet volstaan om zijn aanvraag als ongegrond af te wijzen. In een derde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker citeert paragraaf 1 en 2, puntje b) van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en oppert vervolgens dat hij bij een terugkeer naar zijn land zal opgespoord worden door de FSB, die hem onmiddellijk zal aanhouden wegens het niet naleven van zijn belofte. Verzoeker voegt eraan toe dat dit uiteraard als een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing beschouwd dient te worden in het kader van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg dient hij als 'onverwijderbaar' beschouwd te worden omwille van zijn recht om hiertegen beschermd te worden.

2.2. Het derde middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending van artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet aanvoert, aangezien verzoeker niet uiteenzet hoe de bestreden beslissing deze bepaling, die de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter regelt, zou schenden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

2.3. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aantoonde dat hij zijn land van herkomst, meer bepaald de Noord-Kaukasische republiek Dagestan, heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal baseert zich hiertoe in de eerste plaats op de vaststelling dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs heeft voorgelegd van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten uit 2006 die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Voorts wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker ter staving van zijn asielrelaas geen enkel origineel identiteitsdocument heeft aangebracht. In dit verband stelt de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker meer dan vier jaar in Dagestan zou hebben verbleven zonder over een binnenlands paspoort te beschikken. De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoekers uitleg dat hij altijd binnen bleef zitten en dat er daar waar hij zich bevond geen controles waren, niet kan overtuigen. Volgens de commissaris-generaal doet dit vermoeden dat verzoeker zijn binnenlands Russisch paspoort verborgen houdt, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas mede in het gedrang brengt. In de bestreden beslissing wordt voorts gesteld dat verzoekers verklaringen betreffende zijn reisroute niet aannemelijk zijn, dat het opvallend is dat verzoeker pas in juli 2010, oftewel meer dan vier jaar na zijn arrestatie, het besluit nam om zonder enige concrete aanleiding zijn land van herkomst te verlaten, en dat verzoeker geen afdoende uitleg kan verschaffen waarom hij niet eerder is gevlucht. Tot slot wordt er in de beslissing op gewezen dat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, en wordt er dieper ingegaan op de situatie in Dagestan die, zo oordeelt de commissaris-generaal, op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Om als vluchteling te worden erkend, dient verzoeker aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.7. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker voor de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten (stuk 12, Documenten). Niettegenstaande verzoeker beweert dat hij in februari 2006 gearresteerd zou zijn geweest, dat hij vervolgens maar liefst vijfenveertig dagen zou hebben vastgezeten, en dat hij pas zou zijn vrijgelaten nadat hij schriftelijk zijn akkoord had gegeven aan de FSB om met hen in de toekomst samen te werken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 3), waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker deze gebeurtenissen minimaal met stukken kan staven, heeft verzoeker geen enkel begin van bewijs aangebracht. Aldus ontbreekt het objectief karakter van verzoekers vrees. Verzoeker brengt geen ernstige elementen aan waaruit kan worden geconcludeerd dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag (RvS 24 mei 2005, nr. 144.818). In zijn middel weerlegt verzoeker deze vaststelling niet en beperkt zich tot het betoog dat hij niet inziet hoe hij een materieel bewijs van zijn aanhouding kan voortbrengen en hij eventueel het samenwerkingsdocument met de FSB had kunnen neerleggen, maar dat niemand dit van hem kan verwachten gezien de manier waarop en de omstandigheden waarin hij werd aangehouden. Uit verzoekers verklaringen blijkt nochtans dat dit samenwerkingsdocument de kern van zijn asielrelaas betreft, met name zijn vrees in Dagestan te worden vervolgd door de FSB omwille van het feit dat hij

zich niet zou gehouden hebben aan zijn belofte uit het samenwerkingsdocument (stuk 9, Vragenlijst, p. 2). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat dan ook allerm minst onredelijk te werk door van verzoeker te verwachten dat hij ernstige inspanningen onderneemt om de nodige stavingstukken, zoals bijvoorbeeld het samenwerkingsdocument, te bezorgen. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift echter niet aan dat hij enige poging heeft ondernomen om dit belangrijke document of andere overtuigingsstukken in verband met zijn asielrelaas te bemachtigen. Betreffende het samenwerkingsdocument dient tot slot te worden opgemerkt dat verzoekers verklaring de inhoud van dit document niet te hebben kunnen lezen in grote mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Het is immers weinig ernstig te beweren dat men zijn leven op het spel heeft gezet door het handtekenen van een bepaald document, wanneer men tegelijkertijd verklaart de inhoud van dit document niet te hebben gelezen omdat men daar geen kans toe kreeg (stuk 3, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 3).

2.8. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Waar verzoeker verwijst naar zijn geboorteakte waarvan hij het origineel ter terechtzitting heeft neergelegd en de vertaling per aangetekend schrijven d.d. 16 november 2010 aan de Raad overmaakte, merkt de Raad op dat dit stuk geenszins een bewijs vormt van zijn identiteit zoals verzoeker beweert. Immers, de door verzoeker neergelegde geboorteakte bevat de informatie dat een zekere I.I.B. op 7 april 1982 in Nuradilovo geboren is, maar bevat geen (pas)foto die toelaat deze gegevens uit de burgerlijke stand aan verzoeker te verbinden. Het gaat overigens niet op dat verzoeker de bewijslast omkeert door in zijn verzoekschrift te plegen dat de commissaris-generaal op grond van de kopie van zijn binnenlands Russisch paspoort in combinatie met de geboorteakte een onderzoek kan starten om zekerheid te bekomen over zijn identiteit en over de vraag of een internationaal paspoort hem werd afgeleverd. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om het bewijs te leveren van zijn identiteit, wat een zeer essentieel element is in de asielprocedure. De Raad merkt in dit verband nog op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, de commissaris-generaal geenszins geoordeeld heeft dat de fax van de kopie van zijn binnenlands Russisch paspoort vals zou zijn. De commissaris-generaal heeft zich immers niet definitief uitgesproken over de authenticiteit van het stuk, doch heeft er enkel op gewezen dat dit stuk een zeer beperkte bewijswaarde heeft en dat het ontbreken van een origineel binnenlands Russisch paspoort aanleiding geeft tot het vermoeden dat verzoeker dit bewust achterhoudt. Door zijn bewering te herhalen dat zijn binnenlands paspoort bij zijn arrestatie van 2006 werd afgenomen, toont verzoeker niet aan dat hij werkelijk niet over een intern paspoort beschikt.

2.9. Verzoeker herbevestigt zijn versie dat hij perfect gedurende vier jaar in Dagestan heeft kunnen verblijven zonder over een binnenlands paspoort te beschikken omdat hij binnenbleef en er daar geen controles waren. Blijkens de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dient te worden vastgesteld dat leven in en reizen binnen de Russische Federatie haast onmogelijk is wanneer men niet in het bezit is van een binnenlands paspoort (stuk 13, Landeninformatie, tch2006-180w - Possession of passports by ethnic Chechens in the RF, p. 2), waardoor verzoekers betoog dat hij gedurende vier jaar nooit de eigendom van M.R. verlaten heeft bijzonder ongeloofwaardig overkomt. Waar verzoeker opmerkt dat M.R. een oom heeft die rechter is in Khasavyurt, hetgeen volgens hem onder meer kan verklaren waarom er op zijn adres geen ongewenste inval kon gebeuren, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hiermee zijn eerdere verklaringen omtrent die oom tegensprekt. Immers, tijdens de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal verklaarde hij dat hij niet de garantie had dat die oom hem geen problemen zou bezorgen indien hij te weten zou komen dat hij bij Ramazan verbleef (stuk 9, Vragenlijst DVZ, p. 3), en dat Ramazan hem de raad gaf om met zijn oom geen contact te hebben (stuk 3, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 14). Verzoekers beweringen met betrekking tot het gebrek aan een intern paspoort kunnen onmogelijk worden aanvaard.

2.10. In zoverre verzoeker op selectieve wijze citeert uit de *“Subject Related Briefing aangaande de algemene en veiligheidssituatie in de Russische Federatie, in het bijzonder Dagestan, geactualiseerd tot november 2009”*, dient erop te worden gewezen dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat

er wat hem betreft een reëel risico bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.11. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoekers betoog over zijn reisroute waarbij hij beweert dat treinbegeleiders geen ticket zouden moeten kopen en geen paspoort moeten tonen én dat veel mensen uit Oost-Europa erin slagen om op illegale wijze de Schengenzone binnen te komen, brengt de motieven van de bestreden beslissing geenszins aan het wankelen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Rusland reeds bij de aankoop van een treinticket een paspoort vereist is, dat men zijn paspoort moet tonen alvorens men de trein mag instappen en dat er tijdens de treinreizen en bij het passeren van de Russisch-Oekraïense grens grondige veiligheids- en identiteitscontroles plaatsvinden (stuk 13, Landeninformatie, rus2008-0221w – treinreis van de Russische Federatie naar Kiev). Aan verzoekers ongestaafde verhaal dat hij, vermomd als treinbegeleider door de mazen van het net is gekropen en zonder ticket of geldig identiteitsdocument met de trein van Kizelyurt in Dagestan naar Kiev in Oekraïne is gereisd, kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Zijn verhaal doet overigens evenmin afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen omtrent het verdere verloop van zijn reisroute, en meer specifiek zijn reis vanuit Kiev naar Polen, niet aannemelijk of geloofwaardig zijn. Verzoekers affirmatie dat veel mensen uit Oost-Europa erin slagen om op illegale wijze de Schengenzone binnen te komen, wordt geenszins met concrete en objectieve gegevens onderbouwd. Uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt integendeel dat *“de mogelijkheid om zonder geldige reisdocumenten de EU- of Schengenzone te betreden lijken dan ook minimaal en er kan dan ook met grote stelligheid aangenomen worden dat de overgrote meerderheid van personen die deze zone betreden in het bezit zijn van reisdocumenten”*. Verzoeker toont aan de hand van zijn algemene, niet - gestaafde beweringen geenszins het tegendeel aan waardoor zijn kritiek de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met betrekking tot de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat hij blijkbaar zijn land van herkomst zonder enige concrete aanleiding, en dit meer dan vier jaar na zijn vrijlating in april 2006, heeft verlaten, beperkt tot een herhaling van zijn verklaring dat dit op een toevalligheid berust. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met een summiere herhaling van het door hem voorgehouden asielrelaas in gebreke blijft. Het feit dat verzoeker na het laatste vervolgingsfeit, met name de vijfenveertig dagen opsluiting in de periode rond maart 2006, nog vier jaar in zijn land van herkomst heeft verbleven alvorens naar Europa te vluchten, doet afbreuk aan de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging. Verzoekers beweerde vrees wordt voorts ondermijnd door zijn verklaringen dat hij in die vier jaar geen enkel probleem meer heeft ondervonden en dat hij niet uit Dagestan zou zijn vertrokken als Islam niet op bezoek was gekomen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 8-9).

2.13. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.14. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De middelen zijn niet gegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN